

รูสะมิแลรำลึก

วันที่ 9 พฤศจิกายน 2511 เป็นวันแรกที่นักศึกษาและบุคลากรมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี เดินทางมาอยู่ที่วิทยาเขตปัตตานีเป็นวันแรกเป็นการถาวร หลังจากที่นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์รุ่นแรกประมาณ 60 คน ได้ใช้อาคารเรียน ของ คณะวิทยาศาสตร์การแพทย์ มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ เป็นสถานที่เรียน (ปัจจุบันคือ อาคารคณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล) ซึ่งเป็นสำนักงานคร่าวของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ในขณะนั้น

เพื่อรำลึกถึงวันแรกของการเดินทางมาอยู่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ซึ่งตั้งอยู่ที่ตำบลรูสะมิแล อำเภอเมือง จังหวัดปัตตานี ของนักศึกษาและบุคลากรซึ่งวันดังกล่าวได้รับการขนานนามว่า "วันรูสะมิแล" ข่าวศรีตรังจึงนำบทสัมภาษณ์คณาจารย์บางท่าน ที่มีส่วนร่วมใน "วันรูสะมิแล" มาเสนอต่อท่านดังนี้

อาจารย์ปราโมทย์ กระทบ

ข่าวศรีตรัง ขอทราบความเป็นมาและเหตุผลที่ตัดสินใจมาอยู่รูสะมิแล

อาจารย์ปราโมทย์ กระทบ ในขณะที่เรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร อาจารย์ที่สอนแนะนำว่าที่จังหวัดปัตตานีกำลังจะเปิดมหาวิทยาลัยใหม่และกำลังเปิดรับสมัครบุคลากร จึงเห็นว่าเมื่อเรียนจบแล้ว ก็ไม่ต้องเสียเวลาไปหางานอีก และจากการที่ผมเป็นคนภาคใต้แล้วได้กลับมาทำงานที่ภาคใต้ ก็เป็นสิ่งที่ดี

ข่าวศรีตรัง ยังจำภาพวันแรกที่เดินทางมาถึงวิทยาเขตปัตตานีได้หรือไม่

อาจารย์ปราโมทย์ กระทบ สำหรับวันแรกที่เดินทางมาถึงมหาวิทยาลัย ผมไม่ได้ลงมาในวันที่ 9 พฤศจิกายนพร้อมคณะทั้งหมด แต่ผมลงมาก่อนคือลงมาเมื่อวันที่ 4 พฤศจิกายน 2511 พร้อมกับอาจารย์มะเนาะ ยูเด็น คุณนงนาถ สถาวโรคม ซึ่งในขณะนั้นเป็นเจ้าหน้าที่โภชนาการ

คุณกมลทิพย์ เจ้าหน้าที่การเงิน และนายแว (นายโรจน์ แวหะหมัก) พนักงานขับรถ โดยมาทำหน้าที่ ประสานงานกับจังหวัดปัตตานี เพื่อให้การต้อนรับคณะที่จะลงมาในวันที่ 9 พฤศจิกายน 2511 ซึ่งทางจังหวัดก็ได้ให้ความร่วมมือและให้การต้อนรับคณะที่เดินทางมาถึงเมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน 2511 อย่างดีเยี่ยม โดยได้นิมนต์พระมาสวดให้พร มีโต๊ะอิหม่ามมากล่าวคำขอพร มีคณะกรรมการจังหวัด พ่อค้าประชาชน ไปต้อนรับคณะที่เดินทางมาถึงที่สถานีรถไฟโคกโพธิ์อย่างมากมาย

ข่าวศรีตรัง วิทยาเขตปัตตานีมีนักศึกษา และ บุคลากรรุ่นแรกกี่คน

อาจารย์ปราโมทย์ กระทบ จำนวนนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ซึ่งเป็นนักศึกษารุ่นแรกมีจำนวนทั้งสิ้น 64 คน สำหรับบุคลากรที่จำได้ก็มีทั้งหมด 14 คนคือ อาจารย์นพปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา ซึ่งเป็นคณบดีคณศึกษาศาสตร์คนแรก อาจารย์จำเริญ เจตนาเสน อาจารย์ปรีชา ป้องภัย อาจารย์ฉวีวรรณ กาญจนหลีกุล (วรรณประเสริฐ) อาจารย์โสภณ เอี่ยมสุวรรณ อาจารย์วัน เคชพิชัย อาจารย์ประภัสสร ชุนตระกูล (กระทบ) อาจารย์วันเนา ยูเด็น อาจารย์มะเนาะ ยูเด็น อาจารย์ปราโมทย์ กระทบ อาจารย์กุลยา เบญจกาญจน์ อาจารย์นงนาถ รักดีเจริญ (สถาวโรคม) เจ้าหน้าที่โภชนาการ คุณกมลทิพย์ (ไม่ทราบนามสกุล) เจ้าหน้าที่การเงิน และคุณโรจน์ (นายแว) แวหะหมัก พนักงานขับรถ

ข่าวศรีตรัง ชีวิตความเป็นอยู่ของนักศึกษาและอาจารย์ในระยะแรกเป็นอย่างไร

อาจารย์ปราโมทย์ กระทบ ทุกคนเหมือนอยู่โรงเรียนกินนอน โดยอาจารย์พักในบ้านพักในมหาวิทยาลัย ซึ่งในขณะนั้นมีบ้านพักอยู่ 5 หลังและแฟลต 1 หลัง (แฟลตข้างงานยานยนต์ปัจจุบัน) ในส่วนของนักศึกษาก็มีหอพัก 1 เป็นที่พัก โดยนักศึกษาหญิงพักอยู่ชั้นบน มีอาจารย์ฉวีวรรณคุณแล นักศึกษาชายพักอยู่ชั้นล่าง โดยมีอาจารย์โสภณคุณแล ยานพาหนะที่ใช้ส่วนใหญ่อาศัยรถจักรยาน สิ่งที่ผมประทับใจก็คือ ความสนิทสนมของทั้งนักศึกษาและอาจารย์ทุกคนสนิทกันมาก จะทำอะไรก็ช่วยเหลือกันทั้งคณะ ทั้งกีฬา ทั้งดนตรี ซึ่งในขณะนั้นวงดนตรีศรีตรังของเรากำลังมาก ก็มีทั้งนักศึกษาทั้งอาจารย์ร่วมกันเล่นไป ออกโทรทัศน์ช่อง 10 หากใหญ่ เป็นประจำ

ข่าวศรีตรัง วิทยาเขตปัตตานีในวันนั้นต่างกับวันนี้อย่างไร อาจารย์ปราโมทย์ กระทบ ทางด้านวัตถุประสงค์เปลี่ยนแปลงไปมาก พื้นที่ที่ใช้ประโยชน์มากขึ้น ทางด้านสังคมมีสภาพต่าง-คนต่างอยู่มากขึ้นกว่าในสมัยก่อน อาจเนื่องมาจากสังคมเติบโตขึ้น เราอยู่กันอย่างสังคมเมืองมากเกินไป การจัดกิจกรรมให้คนมารวมกันก็ไม่เหมือนก่อน ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันน้อยลง

ข่าวศรีตรัง ถ้าเป็นไปได้อาจารย์อยากให้สภาพอะไรบ้างในอดีต คงอยู่มาจนถึงวันนี้

อาจารย์ปราโมทย์ กระทบ อยากให้สภาพความร่วมมือกันทำกิจกรรมของบุคลากรที่ร่วมกันคิดร่วมกันทำ การช่วยเหลือเกื้อกูลกัน การมีความรู้สึกร่วมในกิจกรรมต่างๆ ของมหาวิทยาลัยเกิดขึ้นและคงอยู่ตลอดไป นอกจากนี้สิ่งที่อยากฝากไว้เป็นข้อคิด คือวิทยาเขตปัตตานี เติบโตค่อนข้างช้าในเกือบจะทุกด้าน ไม่ว่าในแง่ของคณะวิชา ในแง่ของกิจกรรม มหาวิทยาลัยตั้งมายี่สิบกว่าปี เพิ่งจะมีคณะวิชาแค่สองสามคณะ ในแง่สิ่งที่ควรเติบโตยังไม่เติบโตเต็มที่ตามความคาดหวัง ตามนโยบายในการตั้งมหาวิทยาลัย

อาจารย์วัน เดชพิชัย

ข่าวศรีตรัง ขอทราบเหตุผลที่มาอยู่ที่ มอ.ปัตตานี

ผศ.ดร.วัน เดชพิชัย ผมมีเหตุผลหลายประการประกอบกัน คือ ได้ตั้งความมุ่งหวังไว้ก่อนแล้วว่า เมื่อเรียนจบปริญญา ก็จะกลับมาทำงานเพื่อพัฒนาภาคใต้ ซึ่งหลังจากจบปริญญาตรีก็ได้ทำงานที่วิทยาลัยครูสงขลาระยะหนึ่งแล้ว ก่อนไปเรียนต่อ เมื่อเรียนจบปริญญาโทและกลับจากสหรัฐอเมริกาได้ไม่นาน ได้ทราบจากอาจารย์มะเนาะ ยูเด็น (ซึ่งทำงานอยู่ที่กองการสัมพันธ์ต่างประเทศในขณะนั้น) ว่ามีการตั้งมหาวิทยาลัยใหม่ชื่อ มหาวิทยาลัยภาคใต้ ที่จังหวัดปัตตานี ซึ่งตั้งขึ้นด้วยเหตุผลทางการเมืองคือ ให้เป็นสถานที่ที่เป็นเครื่องมือในการพัฒนาภาคใต้ ผมเห็นว่าท้าทายดี เพราะเป็นมหาวิทยาลัยแห่งแรกในภาคใต้ รัฐบาลคงจะทุ่มเททรัพยากรต่าง ๆ และ สนับสนุนอย่างเต็มที่ เพื่อให้เป็นมหาวิทยาลัยที่มีมาตรฐาน ไม่แพ้มหาวิทยาลัยของประเทศเพื่อนบ้าน ตามรายละเอียด

ที่ได้ทราบ ประกอบกับเห็นว่าตนเองไม่ถนัดในการทำงานที่กรุงเทพมหานคร คือ ต้องเดินทางไกล รถแน่น รถติด น้ำท่วม หน้าที่จอบครยากและค่าครองชีพสูงนั้นคือประมาณปี พ.ศ. 2510 นะครับ ถ้าอยู่กรุงเทพมหานครจนถึงปัจจุบันนี้ผมคงเครียดตายไปแล้ว หลังจากวิเคราะห์ด้วยเหตุผลต่างๆ แล้ว ผมเห็นว่า ปัตตานีไม่ไกลจากบ้าน บ้านผมอยู่จังหวัดตรัง คณะที่มาสอนคือคณะศึกษาศาสตร์ ก็เป็นงานฝึกหัดครูที่ตนถนัดอยู่แล้ว หน่วยงานใหม่ซึ่งเริ่มต้นมาจากใกล้ศูนย์คงมีงานให้ทำมาก แถมได้พัฒนาท้องถิ่นและสังกัดอยู่สำนักนายกรัฐมนตรียี่สิบด้วย จึงตัดสินใจมาอยู่ที่นี้หลังจากที่ได้เป็นอาจารย์พิเศษช่วยสอนนักศึกษา รุ่นแรกอยู่หนึ่งภาคเรียน ก่อนเดินทางลงมาปัตตานี

ข่าวศรีตรัง ยังจำภาพวันแรกที่เดินทางมาถึงวิทยาเขตปัตตานีได้หรือไม่

ผศ.ดร.วัน เดชพิชัย ประทับใจมากครับ ผมและทุกคนที่เดินทางมาถึงสถานีโคกโพธิ์ในวันแรก คือ วันที่ 9 พฤศจิกายน 2511 นั้น ยังจำได้เสมอว่าทางจังหวัดปัตตานี ได้ให้การต้อนรับอย่างดียิ่ง คือ ทั้งข้าราชการ ประชาชน นักเรียน คณะสงฆ์ และผู้นำทางศาสนาอิสลาม ได้ไปตั้งขบวนจัดธงทิว ประรำ วงดุริยางค์ เพื่อจะต้อนรับคณะของเราเต็มไปหมด บริเวณที่จัดพิธีต้อนรับ ได้แก่ ถนนและลานจอดรถหน้าสถานีรถไฟโคกโพธิ์ พอรถคว้นเข้าจอดที่สถานีโคกโพธิ์ มองผ่านหน้าต่างรถลงมาเห็นบริเวณสถานีเืองแน่นไปด้วยคณะบุคคลดังกล่าวแล้ว บรรยากาศเหมือนกำลังมีงานมหกรรมที่ยิ่งใหญ่ พวกเราที่อยู่บนรถไฟทั้งอาจารย์และนักศึกษาเห็นเช่นนั้น รู้สึกตื่นเต้นมากและพยายามจัดเสื้อผ้าให้เรียบร้อยที่สุด ซึ่งคงสร้างความประทับใจให้กับชาวปัตตานีไม่น้อยเหมือนกัน เพราะอาจารย์ชายทุกคนแต่งชุดสากล อาจารย์หญิงแต่งชุดสุภาพ นักศึกษาแต่งเครื่องแบบนักศึกษา กางเกงสีบลู เสื้อขาว เมื่อพวกเราตั้งแถวเสร็จคือ มีอาจารย์นพ ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา คณบดีเดินหัวแถว ต่อจากนั้นเป็นอาจารย์และนักศึกษาคามลำดับ โดยมีนักศึกษาถือป้ายตรามหาวิทยาลัยนำหน้าขบวน ความจริงเป็นขบวนที่จัดเหมือนคอนเสิร์ตรถไฟที่สถานีรถไฟหัวลำโพงเมื่อวันที่ 8 พฤศจิกายน 2511 นั้นเอง ป้ายตรามหาวิทยาลัยก็คือป้ายที่ นักศึกษาเตรียมมาติดข้างตู้รถไฟเพื่อประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยให้แต่คราที่ใช้ไม่ใช่ตรา มอ. อย่างที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้หรอกครับ เพราะยังไม่ได้รับตราพระราชทาน มหาวิทยาลัย จึงใช้

ตรา ตัว ม. เหมือนกับของมหาวิทยาลัยมหิดลเป็นการชั่วคราวก่อน พุคเรื่องครามหาวิทยาลัยเสียดียาว ก็วกกลับมาถึงขบวนของเราต่อไป ทางจังหวัดได้ให้เราเราเดินแถวเรียงหนึ่งผ่านซุ้มแรก เพื่อรับน้ำพระพุทธรูปจากท่านอาจารย์ทิม เจ้าอาวาสวัดช้างให้ในขณะนั้นพร้อมกับการบรรเลงเพลงมหาฤกษ์ การสวดมนต์ และการยืนตรง จากข้าราชการ พลเรือน ตำรวจ ทหาร ประชาชน และนักเรียน เพื่อแสดงการต้อนรับที่คณะของเราลงเหยียบพื้นดินปัตตานีเป็นครั้งแรก หลังจากนายพูนสวัสดิ์ กำลังงาม ผู้ว่าราชการจังหวัดกล่าวต้อนรับและอาจารย์นพ ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา กล่าวขอบคุณและบอกรับนิทานของมหาวิทยาลัยแล้ว ทางจังหวัดได้จัด

● พวกเราแยกย้ายกันขึ้นรถเดินทางมาสู่ระมุข สำหรับอาจารย์นั้นมียรถของหัวหน้าส่วนราชการต่างๆ ช่วยบริการ ผมจำได้ว่าวันนั้นผมนั่งรถของท่านคลังจังหวัด โดยมีท่านเป็นผู้ขับเองเพราะเป็นรถส่วนตัว

เมื่อเดินทางมาถึงทางแยก (หอนาฬิกาในขณะนั้น) เลี้ยวซ้ายเข้าถนนเจริญประดิษฐ์ ผมมีความรู้สึกเหมือนกับเดินทางไปในถนนรอบเกาะที่ฮาวายคือ สองข้างทางร่มรื่นเต็มไปด้วยต้นไม้เขียว และ ไม่มีบ้านเรือน บรรยากาศยังคงเป็นธรรมชาติอยู่มาก

และเมื่อเดินทางมาถึงบริเวณมหาวิทยาลัย วัฒนธรรม พันเอกถนัด คอมันตร์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศและประธานคณะกรรมการพัฒนาภาคใต้ใน

● นั้น ได้รอต้อนรับพวกเราอยู่ที่โรงอาหาร และร่วมรับประทานอาหารเที่ยง ซึ่งเป็นอาหารมื้อแรกของพวกเราที่ระมุขนี้ด้วย โรงอาหารหลังนั้นก็คือที่ทำการสหกรณ์ระมุขนี้ในขณะนี้นั่นเอง

สรุปแล้วผมประทับใจหลายอย่าง จึงเล่าเสียดียาวข่าวศรีตรัง จำนวนคณะอาจารย์รุ่นแรกที่จำได้ใครบ้าง นักศึกษารุ่นแรกคณะอะไร จำนวนเท่าไรที่เดินทางมาถึงในวันระมุขนี้

พ.ศ.วัน เศรษฐิชัย ความจริงมีอาจารย์จำนวนหนึ่ง ได้เดินทางมาก่อนพวกเราแล้วคือเดินทางมาโดยรถไฟล์คู่ประมาณวันที่ 4-5 พฤศจิกายน 2511 ที่ผมจำได้ก็มีอาจารย์ณะเนาะ ยูเด็น อาจารย์ปราโมทย์ กระมุท อาจารย์สมรวม ศิริธยาภาส และคุณกมลทิพย์ วิรัชศิษฐ์ ซึ่งมาทำงานอยู่ไม่นาน

สำหรับคณะอาจารย์ที่เดินทางมาถึงในวันที่ 9 พฤศจิกายน

2511 ที่ผมจำได้คือ อาจารย์นพ ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา อาจารย์จำเริญ เจตนเสน อาจารย์โสภณ เอี่ยมสุวรรณ อาจารย์ฉวีวรรณ กาญจนหัตถกุล อาจารย์ปรีชา ป้องภัย อาจารย์กุลยา เบญจกาญจน์ อาจารย์ประภัสสร สุนตระกูล อาจารย์นงนาถ ภัคศิเจริญ อาจารย์วันเนา ยูเด็น ครอบครัวของ Dr.Cohn อาจารย์ชาวต่างประเทศ และผม

ส่วนนักศึกษานั้นมีทั้งหมด 66 คน เป็นนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์เพียงคณะเดียว ทั้ง ๆ ที่ตอนนั้นมหาวิทยาลัยมี 2 คณะแล้ว อีกคณะหนึ่งคือคณะวิศวกรรมศาสตร์ ซึ่งเป็นคณะแรกที่ตั้งขึ้น แต่อาศัยสถานที่เรียนของมหาวิทยาลัยมหิดลอยู่ที่กรุงเทพมหานครก่อนชั่วคราว เนื่องจากผู้บริหารในขณะนั้นประสงค์ให้คณะวิศวกรรมศาสตร์ไปอยู่ที่หาดใหญ่ ซึ่งกำลังอยู่ในระหว่างการก่อสร้างข่าวศรีตรัง ชีวิตความเป็นอยู่ของนักศึกษา และอาจารย์รุ่นแรกเป็นอย่างไร

พ.ศ.วัน เศรษฐิชัย อาจารย์รุ่นแรกนอกจากที่ได้กล่าวนามไปแล้ว ยังมีอาจารย์ปรีชา เกตุพุก อีกคนหนึ่ง ที่เดินทางมาหลังพวกเราเพียงไม่กี่วัน

เกี่ยวกับชีวิตและความเป็นอยู่ของพวกเราทั้งอาจารย์และนักศึกษาในขณะนั้นต้องออกทนมากครับเพราะเคยอยู่ในกรุงเทพมหานคร แล้วย้ายมาอยู่ในชนบทชานเมืองเล็ก ๆ อย่างปัตตานีอย่างกระทันหัน สภาพแวดล้อมที่นี้ตรงกันข้ามกับกรุงเทพมหานครโดยสิ้นเชิง ในวันแรกที่มาเราเข้าตลาดปัตตานีเพื่อหาซื้อของใช้กัน ทั้งตลาดปัตตานีหาซื้อไม้กวาดคอกหญ้าได้เพียง 14 อัน ไม่พอกับห้องพักนักศึกษาและอาจารย์ การเดินทางเข้าไปในเมืองต้องนั่งสามล้อที่ผูกคอกกับคนถีบสามล้อไม่ค่อยรู้เรื่อง แต่ใจดี ค่าสามล้อระหว่างมหาวิทยาลัยกับตลาดคนเดียว 3 บาท สองคน 5 บาท

นักศึกษาทั้งหมดเป็นนักศึกษาकिनนอนคือ อยู่ประจำในหอพักที่ต้องเตรียมอาหารให้ทั้ง 3 มื้อ อาจารย์ก็ต้องกินอาหารชุดเดียวกัน แต่หอพักมีเพียงหอพักเดียว เราต้องปิดทางขึ้นบันไดกลางแล้วกันระหว่างชั้นบนกับชั้นล่างให้นักศึกษาหญิงนอนชั้นบน นักศึกษาชายนอนชั้นล่าง โดยมีอาจารย์เปลี่ยนนวกันไปนอนที่หอพักกับนักศึกษาด้วย

ในการเตรียมอาหารสนั้น แม่ครัวประสบปัญหามากคือเตรียมเมนูไว้ว่า มือเช้า มือเที่ยง มือเย็น จะทำอาหาร

★ ต่อจากหน้า 5

อย่างนั้นอย่างนี้ เพื่อไม่ให้ซ้ำซากและให้ถูกหลักโภชนาการ แต่พอไปตลาดกลับซื้อของไม่ได้ตามต้องการ พวกเราก็ต้องทานอาหารรวมมิตรอยู่เสมอคือ ผักกาด ผักบุ้ง มะเขือ ถั่วฝักยาว หรือไก่ เนื้อ ปลา กุ้ง อะไรทำนองนี้เพราะของสดมีน้อย เนื่องจากก่อนหน้านี้ผู้บริโภคมักจกัค แม่ค้าก็สั่งของมาขายแต่น้อย ๆ พอพวกเราเพิ่มมาเกือบ 100 คน (รวมคนงานต่าง ๆ ที่ทางจังหวัดช่วยบรรจุเอาไว้ก่อนด้วย) อย่างทันทีทันใด จึงก่อให้เกิดปัญหาดังกล่าวขึ้น

ผู้ที่ติดรายการเพลงเอฟ เอ็ม และ ภาพยนตร์ฝรั่งสมัยอยู่กรุงเทพมหานคร ครั้นมาอยู่ที่นี้จำใจต้องฟังวิทยุ เอ เอ็ม ที่มีแต่เพลงลูกทุ่ง ต้องดูหนังกำลังภายใน หนังสือ หรือดีนอยก็หนังสือไทย หนังสือฝรั่งนั้นแทบไม่มีดูเลยถ้ามีก็พากย์ไทยหมด ส่วนโทรทัศน์นั้นมีช่อง 10 ชาติใหญ่เพียงช่องเดียว ระบบขาว-ดำ ซึ่งชัดบ้าง ไม่ชัดบ้าง เพราะเครื่องส่งยังไม่แรงอย่างขณะนี้

การสื่อสารกับชาวปัตตานีในระยะนั้นมีปัญหาพอสมควรโดยเฉพาะในการไปซื้อของที่ตลาดสด มาใหม่ ๆ ผมหักพูดภาษามลายูท้องถิ่นได้อย่างงู ๆ ปลา ๆ วันหนึ่งไปซื้อทุเรียนฟังออกว่า แม่ค้าขายลูกละ 8 บาท ผมจะขอต่อราคาเป็นสองลูก 12 บาท แต่พูดว่า " คุวอ บูโละ " พร้อมกับให้เงินไป 12 บาท แม่ค้าบอกว่ายังไม่ครบ ชาติอีก 8 บาท ผมงงใหญ่เลย คนที่ยืนอยู่ข้าง ๆ เขาบอกว่า " ที่คุณต่อนั้นคือสองลูก 20 บาท " ถ้าจะต่อสองลูก 12

บาท ต้องพูดว่า " คุวอ บือโละ " หลังจากหน้าแตกวันนั้นแล้ว ผมระวังขึ้นมากในเรื่องการต่อราคาของ

ข่าวศรีตรัง กรุณาช่วยเล่าถึงความประทับใจเมื่อมาอยู่ใหม่ ๆ ผศ.ดร.วัน เดชพิชัย ผมมีความประทับใจหลายอย่างครับ ประการแรกคือความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ อาจารย์กับอาจารย์ นักศึกษากับนักศึกษาและมหาวิทยาลัยกับชุมชนภายนอก ทั้งหมดเป็นไปแบบความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างแท้จริง ทั้งนี้เพราะจำนวนคนน้อย มหาวิทยาลัยก็ยังมีอะไรมากคือ สถานที่ส่วนใหญ่ยังเป็น ที่ลุ่ม มีน้ำขัง ไม่มีต้นไม้ น้ำไฟไม่สะดวก การคมนาคมไม่สะดวก อาคารมีน้อยคือมีเพียงบ้านพักอาจารย์ 5 หลัง หอประชุม 1 หลัง เรือนรับรอง 1 หลัง แพลต 2 หลัง อาคารเรียน 1 หลัง หอพักนักศึกษา 1 หลัง โรงอาหาร 1 หลัง โรงครัว 1 หลัง รวมความแล้วทุกคนที่อยู่ที่นี่

จำเป็นต้องร่วมมือกันเพื่อพัฒนาภายในมหาวิทยาลัยก่อน งานที่ต้องรีบทำคือการปลูกต้นไม้ปรับที่ คัดถนน สร้างอาคาร ทำความสะอาด ถมดิน คัดหญ้า นอกจากนักศึกษา อาจารย์ คนงาน ต้องร่วมแรงร่วมใจกันแล้วเรายังต้องรบกวนพ่อค้า ข้าราชการ ประชาชนภายนอกช่วยให้ความร่วมมือครับ ที่ผมประทับใจมากคือทางจังหวัดได้แสดงความภูมิใจที่เขาได้มหาวิทยาลัยมา เขารู้สึกเป็นเจ้าของ ให้การสนับสนุน และ ใค้ให้เกียรติต่อพวกเรา มากจริง ๆ

เนื่องจากมีนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เพียงชั้นเดียว อาจารย์และนักศึกษาจึงรู้จักจำชื่อได้กันหมด มีความเป็นกันเอง รักกันเหมือนพ่อ-แม่-ลูก หรือคนในครอบครัวเดียวกัน ตอนเย็นหรือวันหยุด อาจารย์นักศึกษาจะทอดแห หาหอยแครง พายเรือ แข่งเรือ หาปู หาปลา บั้ง ย่าง และทานอาหารร่วมกันบ่อยที่สุด

ความบริสุทธิ์ของอากาศ ความสดใสของท้องฟ้าและทะเล เป็นอีกประการหนึ่งที่ประทับใจผมมาก โดยเฉพาะเมื่อนอนแก้อีผ้าใบอยู่บนระเบียงชั้น 3 ของแพลต 2 จะมองเห็นทะเลสวยมาก เนื่องจากต้นไม้ยังไม่สูง

ข่าวศรีตรัง ช่วยเล่าถึงสภาพของมหาวิทยาลัยในระยะแรก ว่าแตกต่างจากวันนี้ได้อย่างไรบ้าง

ผศ.ดร.วัน เดชพิชัย ผมได้เล่าไปบ้างแล้วในส่วนของอาคารสถานที่ว่า อาคารยังมีน้อย เพราะยังอยู่ระหว่างการก่อสร้าง ขณะนั้น (ตอนที่เดินทางมาถึงใหม่ ๆ) มีอาคารที่กำลังสร้างอยู่หลายหลังเช่น หอพัก 2 อาคาร เรียน 2 บ้านพักอาจารย์ บ้านพักคนงาน รวมทั้งถนนต่าง ๆ ค้วยหลายสาย แต่บริเวณมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่ ยังไม่ได้ถมดิน จึงเจิ่งนองไปค้วยน้ำ เพราะพวกเรามาตรงกับฤดูฝนพอดี แต่น้ำไม่เคยท่วมเพราะยังมีที่รองรับน้ำอีกมาก ถนนคอนกรีตทุกสายรู้สึกที่สูงมาก ซึ่งตรงข้ามกับสภาพทุกวันนี้ที่ถนนกลายเป็นคลองไปแล้ว

ความสมบูรณ์ของสัตว์น้ำในบริเวณนี้เป็นอีกอย่างหนึ่งที่เปลี่ยนแปลงไป สมัยก่อนมีความอุดมสมบูรณ์มาก ทั้งกุ้ง หอย ปู ปลา กบ เต่า ในยามฝนตกหรือคอนกลางคืน ทุกคนถ้าเราออกมาเดินเล่นก็จะเห็นปูทะเล ปลาตุ๊ก ปลาช่อน ปูแสม กบ เต่า หรืองูทะเล ขึ้นมาเลื้อยคลานบนถนนริมคูข้างอาคารบ้านพักหรือริมเขื่อน (คือถนนชายทะเลในขณะนี้) อย่างมากมาย

แต่ก่อนน้ำทะเลขึ้นมาสูงจนปริ่มเขื่อน แต่พื้นดินได้งอกออกไปเรื่อย ๆ คือบริเวณที่เป็นนาทุ่งในขณะนั้นล้วนเป็นส่วนที่งอกออกไปทั้งนั้น

ในด้านความเป็นอยู่ของอาจารย์ ข้าราชการ นักศึกษา และ คนงาน ก็มีความสนิทสนมกลมเกลียว ความมีน้ำใจต่อกันและกันดีกว่าในปัจจุบันนี้มาก เช่น ถ้าบ้านใครรก หญ้ายาว หรืออาจารย์ใดคบางท่านไม่มีเวลาซักผ้า ล้างรถ หรือกวาดบ้าน มักจะมีคนงานหรือนักศึกษามาช่วยทำให้ โดยไม่ต้องออกปากและไม่เคยมีใครเรียกรอเงินทองหรือตั้งราคากันแบบธุรกิจอย่างเคียวนี้ ฝ่ายอาจารย์ก็จะแสดงน้ำใจด้วยการให้ของใช้ เสื้อผ้า รองเท้า อาหาร และความเป็นญาติมิตร ซึ่งหาได้ยากในขณะนี้

ความสัมพันธ์ระหว่างมหาวิทยาลัยกับบุคคลภายนอก เป็นอีกประการหนึ่งที่แตกต่างจากทุกวันนี้ เพราะแต่ก่อนหากมีงานสังสรรค์ เลี้ยงรับ เลี้ยงส่ง ข้าราชการ งานปีใหม่ หรือโอกาสพิเศษต่าง ๆ อาจารย์ ข้าราชการ รวมทั้งนักศึกษาจะไปร่วมงาน หรือแสดงความพร้อมเพรียงกันให้เห็นในทุกโอกาส ในทางกลับกันถ้ามหาวิทยาลัยมีงานก็จะมิขาดราชการ พ่อค้า ประชาชน มาร่วมงานอย่างหนาแน่นเช่นเดียวกัน แต่ก่อนเรามีวงดนตรีศรีตรัง ซึ่งเป็นวงแจ๊สที่บรรเลงได้ไม่เลว ในโอกาสพิเศษต่าง ๆ ไม่ว่าจะทางโทรทัศน์ช่อง 10 หาดใหญ่ งานสังสรรค์ งานมงคลหรือเลี้ยงรับ เลี้ยงส่งบุคคลสำคัญ วงดนตรีศรีตรังมักจะได้รับเกียรติให้ไปบรรเลงเสมอ จึงยิ่งทำให้มหาวิทยาลัยมีความเหนียวแน่นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับชุมชนมากขึ้น

ข่าวศรีตรัง ถ้าเป็นไปได้อาจารย์อยากให้อะไรบ้างในอดีตยังคงอยู่ถึงวันนี้
 ผศ.ดร.วัน เจริญชัย หลาดอย่างครับ
 ประการแรก อยากเห็นอาจารย์ ข้าราชการ และ นักศึกษา มีความสัมพันธ์ความผูกพัน และสนิทสนมกลมเกลียวกันเหมือนแต่ก่อนและให้ส่งผลต่อไปถึงความสัมพันธ์กับชุมชนอย่างแน่นแฟ้นดังที่ได้เล่าแล้ว โดยเฉพาะเมื่อมีผู้มาอยู่ที่นี้ใหม่ ผมอยากเห็นมหาวิทยาลัยปทุมนิเทศ บอกนโยบายให้ชัดเจน ชี้นำ ชักชวน และแสดงออกให้เห็นเป็นแบบอย่างว่าเราต้องไม่ทำตนเป็นหอคอยงาช้างอย่างที่ถูกวิพากษ์วิจารณ์กันอยู่

อีกประการหนึ่งคือ ความเป็นธรรมชาติ ผมอยากให้มีการฟื้นฟูสภาพแวดล้อมภายในและรอบๆ มหาวิทยาลัยให้กลมกลืนกับธรรมชาติอย่างที่สุด เช่น ซुकคลองแบบคเคียว

ใช้สะพานโค้งข้ามคลอง ปรับปรุงระบบการปลูกต้นไม้ใหม่ คือ ริมถนนไม่ควรปลูกไม้ใหญ่ที่ทำให้เป็นอุปสรรคต่อการจราจร อาจจะปลูกไม้ดอก ทำสวนหย่อมแทน ส่วนไม้ใหญ่ควรจะปลูกลึกเข้าไปในที่ว่างซึ่งห่างจากถนน ขอบสนามหรือชายทะเล เรียกว่าต้องวางผังกันใหม่ จัดหาเรือพายเรือแคนู มาบริการบุคลากรและนักศึกษาให้ได้พักผ่อนหย่อนใจมากกว่านี้ ชายทะเลก็ควรพัฒนาให้เป็นธรรมชาติและเพาะพันธุ์สัตว์ทะเลที่หายไประใหม่ทำให้อุดมสมบูรณ์เช่นแต่ก่อน ถ้าจำเป็นต้องเลิกนาทุ่งก็ควรทำการทดลองเลี้ยงสัตว์น้ำ ถ้าย้ายไปทำที่อื่นคงจะเหมาะสมกว่าคือ ถ้าฟื้นฟูธรรมชาติภายในมหาวิทยาลัยเอาไว้ ก็จะทำให้อดีตยังคงอยู่ต่อไป ☆

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ร่วมกับ สมาคมความมั่นคงแห่งชาติ จัดประชุมสัมมนาผลงานการวิจัย/พัฒนาเกี่ยวกับการเรียนรู้และการใช้ภาษาไทยในจังหวัดภาคใต้ โดยมี (จากซ้าย) ร้อยตรีปกครอง จินคาพล ผู้ว่าราชการจังหวัดปัตตานี ผศ.ดร.ผาสุข กุลละวณิชย์ อธิการบดีมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ นายพิชัย รัตนพล รองเลขาธิการสภาความมั่นคงแห่งชาติ และอาจารย์ปัญญา ยวนแหด รองอธิการบดีวิทยาเขตปัตตานี และผู้เกี่ยวข้องให้การต้อนรับและร่วมบรรยาย ณ มอ.ปัตตานี เมื่อวันที่ 31 ตุลาคม 2533

